

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Roser Ferran

DIRECTORA DE LA PIRELLI A CATALUNYA DURANT LA GUERRA CIVIL

Somnis “Volia ser química però em van dir que com a dona i espanyola mai tindria un càrrec a la Pirelli”
Limitacions “Quan vaig plantejar tornar a treballar, el meu marit em va clavar una bufetada”

“Volia deixar de ser una senzilla secretària”

SÍLVIA MARIMON
BARCELONA

El 3 d'octubre passat, Roser Ferran Gayet va fer 100 anys. Exhala energia. Asseguda elegantment, amb barret i ulleres fosques, sempre té una frase divertida a punt. Durant l'entrevista, l'acompanyen els seus dos fills i els autors de *La noia de la Pirelli* (Columna), Plàcid Garcia-Planas i Gemma Saura. Els dos periodistes han recuperat de l'oblit la seva història: durant els bombardejos va dirigir la Pirelli, una de les indústries de guerra a la Barcelona republicana. Va sobreviure al camp d'Argelers, va col·laborar amb la resistència francesa i va viure el franquisme des d'una casa a la Plaza de Oriente de Madrid. Garcia-Planas, que actualment dirigeix el Memorial Democràtic, va localitzar Ferran a través d'un detectiu privat: ella era un testimoni clau en la seva investigació del tèrbol César González-Ruano, el fals marquès que estafava jueus al París ocupat pels nazis. Ferran diu que sempre intenta veure la part còmica de la vida. Ha viscut moltes situacions, però no hi dona gaire importància. No en fa èpica ni drama. A la vida, segons ella, mai s'ha de dir “No puc”.

El seu pare la controlava molt.
Em sobreprotegia. Estava convençut que el món era dolent. Refugiant-me en els llibres i l'estudi em sentia lliure. Vaig tenir el privilegi d'anar a l'Escola Italiana des dels vuit anys. Feia llatí set hores a la setmana. M'apassionava la cultura italiana, la història de Roma. Admirava Mussolini.

A la Barcelona dels anys vint i trenta hi havia una intensa vida cultu-

ral. Vostè era una assídua del Palau de la Música, el Liceu....
Anava molt a l'Ateneu. La biblioteca era impressionant. He llegit moltíssima literatura del segle XIX. Tolstoi, Dostoievski i Txékhov traduïts, però Dickens, Dumas, Salgarri... en la llengua original. La meua cosina estava abonada al Palau de la Música i a l'època les noies no anaven soles. Jo hi anava de carabina. Des dels 3 anys, el meu pare em portava al Liceu i anava a totes les òperes al galliner. Després, a Itàlia, anàvem molt a la Scala de Milà. M'entusiasma la música, però desentono.

Políticament va ser també una època molt intensa.
Sempre he procurat no capficar-me amb la política: viure i deixar viure.

Va desfilar amb les joventuts feixistes en unes colònies a les Dolomites.
Tenia 17 anys. Em sabia totes les cançons [en canta algunes]. Tot plegat era absurd. Quan tenia 8 anys vam viure un temps a Itàlia perquè el pare volia ser cantant d'òpera. A la mateixa pensió on vivíem hi havia

01. Roser Ferran és la protagonista de La noia de la Pirelli. 02. Documentació de la Pirelli.

PERE TORDERA

un matrimoni. Al marit li van fer beure un litre d'oli amb ricí perquè no era afí al règim. Tot té la seva cara i creu.

Es va esforçar molt per poder estudiar. Què volia ser?

Volia aprendre i arribar lluny, però no era feminista. La meua mare estava enamoradíssima del meu pare. Sabia que si em barallava amb el meu pare mai tindria una aliada en ella. No se'm va ocórrer alliberar-me però volia deixar de ser una senzilla secretària. Volia ser química. Vaig anar a parlar-ne amb el secretari general de la Pirelli a Barcelona, Giuseppe Luraghi. Em van contestar que pel fet de ser dona i per ser espanyola mai tindria un càrrec important com a química. Però que els obligaven que els advocats fossin espanyols. Vaig començar a estudiar dret però el meu professor va marxar a la guerra i no vaig acabar. Davant la Pirelli hi havia grups d'enginyers que preparaven estudiants per examinar-se a l'Escola Industrial de Terrassa i m'hi vaig matricular. Feia les pràctiques a la Renfe (ales-

hores la Compañía de los Caminos de Hierro del Norte de España). Els treballadors [era l'única dona] eren molt respectuosos i bons amb mi. Veien que jo era com un d'ells i que tenia ganes de treballar. Vaig aprendre fundició, forja, modelatge, a treballar amb la fresadora i els torns...

Va passar de ser una secretària de la Pirelli a dirigir-la durant la Guerra Civil. Era dona i no era republicana. Com s'ho va fer?

Jo no era res. Bé, era mussoliniana, però quan van començar a bombardejar i metrallar la ciutat em va caure l'ànima als peus i vaig deixar de ser-ho. Tot és fruit de les circumstàncies. Van marxar els italians i van venir els anarquistes. Quan els van mobilitzar, van fer una assemblea i van preguntar qui treballava més bé i van dir: la Ferran. I ja està. És així de senzill. Em van acceptar de seguida. Era complidora i vaig seguir vigilant perquè tot rutllés. I ho feia tot amb bona fe.

Malgrat no haver-se apuntat a cap bàndol va haver de fugir el 1939.

01

A França primer ens miraven malament perquè es pensaven que els rojos portàvem banyes. A poc a poc ens van anar acceptant. Però vaig voler anar a una escola francesa i em van dir que no, perquè no em podia barrejar amb noies franceses. Pensaven que els podia ensenyar coses dolentes, però crec que elles me'n podien ensenyar moltes més [fa un somriure murri]. Quan vam tornar el 1943 van detenir el meu pare, que mai s'havia ficat en política. Només em seguia a mi. El vam poder treure de la presó abans d'un mes però l'havien humiliat tant que va sortir esquizofrènic i paranoic. Va ser molt trist. Va morir el novembre del 1943 a Sant Pau. Aquell hivern feia molt fred.

Poc temps després va anar a viure Madrid i ja no va treballar més. No ho enyorava?

Vaig anar a viure a Madrid després de casar-me. No volia nòvios d'aquests que avui t'estimen i demà et deixen. El problema era que amb la guerra tots els meus pretendents tenien vuit anys menys que jo. Eren joves, macos i bons nois. Però vaig pensar que jo em faria velleta i ells continuarien sent joves. Ara penso que era una tonteria. A més, els homes envelleixen pitjor. [Va casar-se amb Julián Ruiz Aranda, un empresari 22 anys més gran que ella de qui mai va estar enamorada.] Vaig voler treballar quan tenia més de 40 anys perquè el meu marit era molt irregular a l'hora de donar-me cèntims. Vaig fer un examen a la Naviera Elcano. Érem 22 i vaig aconseguir la plaça. L'hi vaig plantejar al meu marit. Tan bon punt vaig obrir la boca em va clavar una bufetada. Allà es va acabar la discussió.

Enyorava la llibertat?

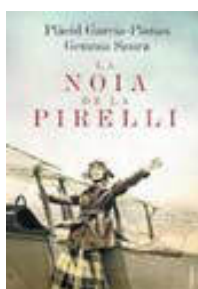
La llibertat i no haver de demanar diners a ningú.

A vostè la van descobrir els periodistes perquè va conèixer César González-Ruano. Quina era la seva relació amb ell?

Era un marquès frustrat, es considerava superior a tothom. El meu marit col·laborava amb els nazis i va conèixer González-Ruano a París. Li proporcionava pisos de jueus perquè els cuidés. I ell s'ho venia tot. Va fer un article mofant-se de la senyora que "todo lo preguntava". Aquesta senyora era jo, perquè sempre li preguntava amb sorna d'on provenia el que tenia.

Ara és republicana?

Depèn de qui sigui el president i de qui sigui el rei. —

Sun Ra Arkestra, la energía que llegó del espacio

MIQUEL JURADO, **Barcelona**
Sun Ra fue uno de los personajes más disparatados y controvertidos del toda la historia del jazz pero también de los más rompedores y, sobre todo, influyentes en todos los cambios que sacudieron esta y otras músicas en la década de los sesenta del pasado siglo. Su primera visita a Barcelona en noviembre de 1970 desató los ánimos del personal provocando tal barullo en el Palau de la Música (unos a favor y otros en contra) que desde la cercana DGS decidieron enviar algunas dotaciones para evitar altercados mayores. La figura de aquel orondo pianista probablemente llegado de Saturno y vestido con una capa de colores chillones ha quedado indeleblemente marcada como una de las máximas de la libertad musical.

El Rey Sol falleció hace ya algunos años pero su Arkestra ha seguido viva en manos del que fuera su lugarteniente desde finales de los años cincuenta: el saxofonista Marshall Allen. El martes el platillo volante de esta comuna de visionarios aterrizó en la sala Apolo y pareció como si el tiempo se hubiera detenido. Ya la salida del grupo ataviado con sus capas tremendamente coloristas y un tanto kitsch y la aparición del nonagenario Allen tocado con radiantes estrellas y utilizando un ya olvidado EVI, sintetizador de viento, ya presagió el viaje al pasado. A medida que el ritmo se iba apoderando de la sala quedó todavía más claro que pasado y presente se confundían: la propuesta seguía teniendo la misma validez aunque lógicamente hubiera perdido su capacidad de sorprender e irritar.

Un baño de energía que todo lo arrasa llegada del espacio, sin duda, que levantó al personal de sus asientos hasta ponerlo a bailar una vez tras otra entre ritmos insidiosos y solos de gran libertad.

DEBUT A L'AUDITORI MODERNISTA

Anna Alàs canta Enric Granados al Petit Palau

► **Albert Guinovart acompanya la mezzosoprano en el recital**

|| MARTA CERVERA
BARCELONA

La mezzosoprano Anna Alàs (Terrassa, 1980) ofereix avui el seu primer recital al Palau de la Música (Petit Pa-

lau). Rendirà un homenatge a Enric Granados juntament amb el pianista i compositor Albert Guinovart. Alàs va cantar *El capvespre dels déus*, de Wagner, al Liceu, i *La Santa Espina* de

Morera al Palau amb l'OSV. Afirmava que se sent tan a gust amb el repertori germànic com amb l'espanyol. «Volia oferir alguna cosa diferent on ressonés l'ambient musical i vital que

►► Anna Alàs.

va envoltar Granados», resumeix la intèrpret, resident a Berlín. «El lied explica històries breus i molt intenses, amb molta emoció i color. Però la cançó catalana no és tan diferent. També hi ha molta passió, però la forma de gestionar-la és diferent pel nostre caràcter mediterrani».

És la primera vegada que interpreta Granados. «El 90% del programa està compost per obres noves per a mi». A més de Granados, hi ha peces de Felip Pedrell, Manuel de Falla, Isaac Albéniz, César Cui, Camille Saint-Saëns, Jules Massenet i Edvard Grieg. També és la primera col·laboració amb Guinovart. «Cançar amb ell és magnífic. Entén i sap apreciar la veu com ningú». ■

▶ 21 Abril, 2016

AMB FINS BENÈFICS

Primer Gran Concert de Sant Jordi al Palau

▶ El compositor i pianista Melani Mestre dirigeix 'Patètic'

|| MARTA CERVERA
BARCELONA

El Concert per a piano i orquestra en do menor, *Patètic*, d'Enric Granados, sonarà avui per primera vegada al Palau de la Música. Melani Mestre, pianista i compositor que es va encarregar de completar, editar i gravar la peça, dirigeix l'Orquestra de la Societat de Concerts de Barcelona amb Vanessa Benelli Mosell com a solista en el denominat Gran Concert de Sant Jordi, encara que se celebra dos dies abans del 23 d'abril. El pianista barceloní Michael Haeringer, nascut el 2001, completarà el programa d'aquest concert benèfic organitzat per Rotary. Ell interpretarà el *Concert número 5 per a piano i orquestra o Emperador*, de Beethoven.

Si la iniciativa funciona la intenció és repetir-ho en pròximes edicions. «Rotary destinarà la recaptació a la investigació sobre el càncer infantil a l'Hospital de la Vall d'Hebron i a la compra de material escolar per a nens amb pocs recursos».

CONTROVÈRSIA // Mestre parla sense embuts de la polèmica que va envoltar l'aparició d'aquest *Concert per a piano* de Granados que va recollir la *Revista Musical Catalana*. Malgrat estar catalogada entre les obres incompletes del compositor, Mestre en va parlar com d'una «troballa inèdita» en l'explicació que acompanya l'edició de Boileau apareguda el 2010. «La gent que m'ha criticat no en té ni idea. Però si la mateixa orquestra de Lleida que es negava a estrenar la peça fa anys ara ho farà amb José Menor coincidint amb l'Any Granados», defensa Mestre. Encara que en aquest concert només interpretarà l'únic que Granados va deixar escrit: el primer moviment.

Al Palau se sentirà el concert amb els dos moviments més que ell hi va afegir. Per al segon va utilitzar dos esbossos de dues danses, i per al tercer, l'*Allegro de Concerto*. «És molt normal completar obres així. És el mateix

que quan t'operen, et treuen una cosa d'un lloc i te la posen en un altre», raona com si fos normal tractar així una creació musical.

Més enllà de sentir Granados, Mestre anima el públic a descobrir

Michael Haeringer, pianista de 14 anys. «Té nivell de professional. No se'l pot comparar amb Arrau o Rubinstein, però se l'ha d'ajudar a expressar-se i donar-li oportunitats per desenvolupar tot el seu talent». ≡

▶▶ Melani Mestre, que ha recreat l'obra inacabada de Granados 'Patètic'.

► 21 Abril, 2016

De set en set

Ramon Rovira

Burros que van a cavall

Cada vegada que la justícia enxampa algun pinxo em faig la mateixa pregunta. I els calés que ha estafat, robat, distret, evadit o

amagat, els tornarà? Pel que veig és una qüestió retòrica. Coincidint amb la nova detenció d'en Mario Conde, les televisions han ofert imatges del dret i del revés de la seva fabulosa casa al barri més car de Madrid. Càmeres de vigilància exterior, tanques inaccessibles, dos o tres pisos... una mansió digna de tot un senyor. Paral·lelament, també s'ha sabut que l'exbanquer gaudeix d'altres propietats a més d'una nòmina d'empleats on no hi falta ni el xofer i ni el guarda. Tot a nom d'altres i la justícia no li pot reclamar res més. Per això, només ha tornat cinc milions de vint-i-dos que va deixar de forat a Banesto. I mentrestant, els accionistes enxampats han perdut fins la camisa i l'administració hi va enterrar 200.000 milions de diner públic.

L'exprohom Felix Millet també viu com un reietó a la seva mansió de 620 metres quadrats a l'Ametlla del Vallès. Per més escarni, és una casa que va reformar gràcies al saqueig del Palau de la Música. Envoltat de bosc, fa set anys que espera que el jutge el cridi per passar comptes, però de moment va tirant i qui dies passa, any empeny. I els damnificats, públics i privats, espera que esperaràs.

No sóc tan innocent per no saber que els entramats societaris, les empreses pantalles o els paradisos fiscals són el teló darrere del qual s'amaguen aquests sàtrapes per no haver de fer front a les seves responsabilitats. En una paraula, són tan hàbils que viuen com reis però legalment són pobres com rates. Aquesta quadratura del cercle només és possible perquè, com deia el meu padrí en pau descansi, mentre hi hagi burros els savis aniran a cavall.

▶ 21 Abril, 2016

Melani Mestre porta al Palau la 'reconstrucció' del molt inacabat concert per a piano del compositor lleidatà

Concert i retalls de Granados

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

Ja es va dir en el seu moment, quan va esclatar fa set anys la polèmica sobre l'"inèdit concert per a piano i orquestra de Granados" que Melani Mestre (Barcelona, 1976) es va llançar a "reconstruir". A reconstruir, no pas a revisitar. Entra dins de la lògica trobar-se amb obres inacabades de grans compositors que tenen finals signats lògicament per un altre músic –el Rèquiem de Mozart, sense anar més lluny–, però d'aquí a fer una "reconstrucció formal" d'un concert per a piano del qual, entre els manuscrits de l'autor catalogats a la Biblioteca de Catalunya, només hi ha el primer moviment i l'esborrany de dues pàgines del segon... completar-lo, editar-lo i publicitar-lo com a "estrena" o, encara més, com el "concert inèdit" de Granados...

Melani Mestre és un home agorarat. El pianista i director d'orquestra català, que va gravar el resultat d'aquesta intervenció amb la Simfònica de la BBC d'Escòcia, està content amb les crítiques del *Telegraph* o de *Gramophone*. La resta de reaccions –musicòlegs, acadèmics, programadors– són, diu, difamacions i intents de boicot dels que "parlen des de la ignorància". Segur de si mateix, avui porta al Palau de la Música l'"estrena" –així ho anuncia als cartells– d'aquest concert per a piano i orquestra en do menor *Patètic* de Granados que interpretarà amb la seva Orquestra de la Societat de Concerts de Barcelona. Ho organitza Rotary, que vol institucionalitzar un Gran Concert de Sant Jordi a benefici del seu projecte pro infància. Però el Palau no hi col·labora ni ho inclou en la seva programació de l'any Granados. De fet, a la mateixa hora, la sala té previst al Petit Palau un homenatge al compositor amb la mezzosoprano Anna Alàs i Albert Guinovart al piano: sonaran els seus *Valsos poètics*, aquests sí, tots originals.

I què es trobarà el públic que vagi al concert de Rotary? Què hi ha de Granados, en això? D'una banda es podria dir que tot, perquè és a partir de melodies del compositor que Mestre "reconstrueix" el segon i tercer moviment del concert. En

ALBUM / KURWENAL / PRISMA

Granados va escriure part del primer moviment de l'obra; els altres dos són retalls de *Danzas españolas*, *Capricho español* i *Allegro de concert*

ESTRENA O REVISITACIÓ?

Rotary lloga el Palau per a un concert que inclou la polèmica obra de "reconstrucció"

MESTRE HO ADMET

"No puc dir que sigui el que Granados hauria volgut: no hi ha prou material"

qualsevol cas, el primer no és inèdit i els altres dos no són de Granados.

"La primera part la va deixar acabada en un 85%, i faltava fer un enllaç cap al segon moviment, que va deixar a llapis", explica en ocasió d'aquesta aparició al Palau. D'aquesta segona part només hi ha dues pàgines, més aviat un esborrany. "Jo vaig acabar el primer moviment i, respectant les tonalitats i el nombre de compassos, vaig agafar les seves pròpies músiques de *Danzas españolas* i *Capricho español* i vaig construir el segon moviment lent. I per al tercer vaig agafar el seu *Allegro de concert*, que pot constituir per si sol un moviment d'un concert de piano".

"No puc dir que sigui el que ell hauria volgut, no hi ha prou materi-

al", confessa Mestre, i encara així no accepta que el resultat es qualifiqui d'amalgama o suma de retalls. "També es fa en el camp de la medicina. El que compta és la supervivència", esgrimeix.

Què diria Granados si aixequés el cap? La pregunta és sobrerera. Els drets morals l'autor els perd quan mor. I els d'autor, al cap de setanta anys, quan l'obra passa a ser del domini públic. I és justament llavors, arribats al taulell de l'Sgae, que els arguments de Mestre es tornen ambigus. És de Granados o és de Mestre, la peça? Lògicament, ell no figura com a autor, sinó que se n'atribueix l'autoria com a arranjador. "No es pot registrar una obra a nom d'un tercer", diu, com si no dubtés que tanmateix Granados l'hauria firma-

da sense dubtar-ho. Però alhora es congratula que només afegir un simple punt i coma ja li doni el dret de tenir l'obra reconeguda com a pròpia a la propietat intel·lectual. La temptació d'erigir-se en divulgador és gran –la llei li atorgaria els mateixos drets d'exclusiva que li haurien correspost a l'autor de l'obra–, però aquesta música no és una troballa de Mestre. No estava, diguéssim, perduda a unes golfes. La tasca de difusió ja la feia la Biblioteca de Catalunya.

Quant a la defensa de la integritat de l'obra... la llei està oberta a interpretacions subjectives, de manera que ningú, ni des de les institucions ni des dels estaments acadèmics o els descendents del compositor, no es podria agafar enlloc. ●

Ens agrada!

Per **Xavier Cester**

01.

PLÁCIDO DOMINGO

El tenor madrileny celebra 50 anys del debut al Liceu amb Simon Boccanegra, el primer paper que va incorporar en la seva nova etapa fent de baríton.
► Liceu. A partir del ds. 23.

02.

ISABELLE FAUST

Fa uns dies va ser Viktoria Mullova amb tres, ara és l'estimulant violinista alemanya qui aborda totes sis sonates i partites per a violí sol de Bach.
► Palau de la Música. Dg. 24.

03.

ENSEMBLE INTERCONTEMPORAIN

Fundat pel fa poc desaparegut Pierre Boulez, aquesta formació amb seu a París és sinònim de la millor música del segle XX i XXI.
► Palau de la Música. Dj. 28.

04.

JORDI SAVALL

La mirada enciclopèdica del músic igualadí no podia deixar de banda el 400 aniversari de la mort de Cervantes. ► Drassanes. Dv. 22.

05.

SERGEY KACHATRYAN

Un dels valors més fermes del violí actual, l'espectacular concert del seu compatriota, l'armeni Aram Khachaturian, ho pot demostrar.
► L'Auditori. Dv. 22- dg. 24.

Més concerts de
clàssica a timeout.cat

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Gran versió de les cantates de Bach del temps de Pasqua

Redacció on 19 abril, 2016 / Comments closed

© Anna Montserrat/www.facebook.com/vespresdamadi

MÚSICA ANTIGA A L'AUDITORI. CANTATES DE BACH II. Vespres d'Arnadí. Cor de Cambra de Palau de la Música Catalana. Maria Hinojosa, soprano. Anna Alàs, mezzosoprano. Víctor Sordo, tenor. Pau Bordas, baix. Dir.: Dani Espasa. J. S. Bach: *Cantates BWV 42, BWV 85, BWV 108*. **L' AUDITORI (SALA ORIOL MARTORELL). 17 D'ABRIL DE 2016.**

Per Lluís Trullén

Els dies 8, 15 i 22 d'abril de l'any 1725 s'estrenaven, respectivament, a l'església de Sant Tomàs de Leipzig les cantates corresponents al primer, segon i quart diumenges de després de la Pasqua. I ara, coincidint amb el temps de les celebracions litúrgiques, el Cor de Cambra del Palau, el conjunt instrumental Vespres d'Arnadí i un destacadíssim grup de solistes vocals (Maria Hinojosa, Anna Alàs, Víctor Sordo i Pau Bordas), tots dirigits per Dani Espasa, ens van apropar a les cantates que el mestre d'Eisenach va compondre per just aquestes dates.

La Sala Oriol Martorell de L'Auditori presentava una gran entrada per a aquest segon concert de temporada que, coproduït amb el Palau, està dedicat a les cantates de Bach. Quan el treball orquestral després de deu anys de trajectòria té una consolidació artística i una especialització estilística en Bach com un dels punts de mira, quan un Cor de Cambra del Palau mostra concert rere concert un nivell interpretatiu altíssim i quan els solistes vocals han estat curosament escollits per afrontar tècnicament i estilísticament les àries de les cantates, els resultats no poden ser millors.

L'estructura literària de les tres cantates es basa en els textos dels Evangelis de Mateu i Joan. La pau de l'Església, el Bon Pastor i la vinguda de l'Esperit Sant són el fonament per desenvolupar els temes literaris sobre els quals la inconfusible escriptura de Bach es desenvoluparà seguint l'estructura de recitatiu, àries i corals.

Una proporció perfecta entre nombre de cantants del cor (una vintena) i membres de l'orquestra (una quinzena) permetia un equilibri del tot adient amb la sonoritat dels números de conjunt. Els cors i corals transmetien solemnitat, amb una elecció dels temps en la direcció de Dani Espasa mesurats i recreant-se en certs moments en els finals de les frases. Percebre les individualitats instrumentals de violins, violes, oboès, fagot, clavicèmbal... ens permetia assaborir les delicades textures que Bach va idear curosament i la interpretació mai no deixava de cercar aquest protagonisme individual dins del tot instrumental. Les veus tenien a priori una vàlua de tots prou coneguda. Impecable Maria Hinojosa, delicadíssima, refinada, amb una naturalitat en el cant idoni per afrontar les àries. La mezzosoprano Anna Alàs projectava la veu amb seguretat, amb fermesa, però amb la subtilitat interpretativa suficient perquè el cant destil·lés una fluïdesa constant. Magnífica una vegada més la veu de Pau Bordas per afrontar les àries del repertori de Bach; seguretat absoluta en tot el registre de la tessitura i amb una claredat expressiva que una vegada més va resultar impecable. I una veu com la de Víctor Sordo, molt adequada tant per als recitatius de les cantates com ho seria per afrontar l'Evangelista de les *Passions*, va deixar palès que és una de les veus actuals més destacades en el camp de la interpretació de la música seguint criteris històrics. En definitiva, unes cantates de Bach interpretades amb un gust exquisit i que van rebre una unanimitat d'aplaudiments del nombrós públic. Ja fora de programa va sonar un dels corals que corresponia al tercer diumenge de després de la Pasqua.